

IDI OD MENE!

5. nedjelja kroz godinu, C

Hajde vi, sretno oženjeni, sjetite se kako je možda jedan čista slučajnost dovela do toga da se sretno spoje dva srca! Slično se i svatko od nas može sjetiti kako je jedan neočekivan i ni po čem isplanirani događaj stubokom promijenio naš život. Slučajnost? Djelovanje zvijezda? Ne. U Boga nema slučajnosti. Njegova ljubav sve prekriva. Evo jedne prekrasne crtice iz evanđeoskih vremena.

Isus propovijeda. Onaj narod i nije baš previše uglađan. Guraju se nemilice, traže bolje mjesto, žamore. Isus ne može govoriti. Niti on njih dobro vidi, niti oni njega, a čuti ga od onog košmara mogu samo oni najbliži. Isus se obazre i vidi na obali jezera dvije lađice. Bilo je jutro. Ribari izišli iz njih i ispiru mreže. Isus jednostavno ulazi u jednu od tih lađica koja je bila Šimunova. Isus ga zamoli da malo otisne od obale. Šimun, umoran i neispavan čini tako. Već mu je bilo sve svejedno. Kad već nije ništa ulovio, bar da pomogne tom Učitelju. I tako, iz lađice, Isus propovijeda, a narod na obali. Sad ga mogu svi vidjeti i čuti. Petar u lađici pomalo sluša, pomalo drijema. Naporan je ribarski život.

Kad je završio pouku Isus mu reče da izveze na pučinu i da baci mreže za lov. Petar ga moli da ga dalje ne muči. On, koji se rodio uz to jezero, zna da je to uzaludan posao. Ako tijekom noći nije bilo ulova, sada u ovo doba dana neće biti pogotovo. No Petar je odlučio toga jutra ostati do kraja uglađen i susretljiv. Na Isusovu riječ baca mrežu. I gle: silno mnoštvo riba u mreži. Kao da su sve čekale pored lađice.

Petar jedva da je slušao Isusovu pouku. Ali sada, kad je vidio to čudo (a on, ribar, vrlo dobro zna da je bilo pravo čudo da su ulovili toliko riba!), Petar je shvatio: s njim je u lađici Božji čovjek! I onda, poput bljeska, javlja mu se misao koliko je on, Petar, zapravo grešan čovjek. Bog zna o čemu se tu moglo raditi. Možda je godinama varao na vagi kad je prodavao ribe. Možda je bio sklon piću, pijančevanju i tučnjavi. Možda je jako povrijedio svoga oca kad je sa ženom živio u kući njezinih roditelja. Bez obzira o čemu se radilo, Petrovo je lice oblilo rumenilo. Stoga govori: „*Idi od mene! Grešan sam čovjek, Gospodine!*“

A Isus mirno govori: „*Ne boj se! Odsada ćeš loviti ljude!*“ Osjetio je Isus da duboko pod pepelom grijeha i slabosti gori jedno srce iskreno i spremno dati se za Boga. Zato mu govori da se ne boji. Nije bitno ono što je bilo. Bog potpuno oprašta. Nije toliko važno što u njegovoj, Petrovoj, naravi ima toliko neravnina. Bog liječi. Tek: „*Ne boj se!*“ Kreni. Odvaži se.

Možda je i u moj život Bog iznenada zašao, baš kao u Petrov. I ja sam iznenada doživio i silinu Božje ljubavi i tjeskobu svojih grijeha. I svijest o nedostojnosti. Zato se bojim odvažiti, poći, učiniti taj prvi korak. A odgovor je jednostavan. Ako za Bogom idem, on će me krijepiti i jačati. „*Gospodin je sa mnom, tko mi što može?*“ Petar se bio odvažio. Unatoč svoje grubosti. I, uz pogreške i padove, učinio velike, velike stvari. Eto jednostavne poruke i za nas. Ne trebamo se bojati nesmotrenosti na svom putu. Nismo sami na svom putu. Ako nas Gospodin poziva (a poziva nas jer je naš život poziv, jer je naše krštenje poziv!), on će i ići pred nama. Zato, nema straha. Gospodin je s nama. A on je Put, Istina i Život. Petar se odvažio i krenuo. Tako je učinio i njegov brat Andrija, i Ivan i Jakov. Jednako tako i Matej, carinik i Pavao, progonitelj. I zajedno s Isusom učinili su velike stvari. Zvonko Pažin